

Arribada a Catí del primer grup

del meu, ja no era el poble del qual eixia constantment una columna de fum per la xemeneia d'una fàbrica de rajoles, ja no era el poble que trobava cada dia quan anava cap a l'escola o que deixava a mà esquerra quan tornava cap a Atzeneta per l

a vesprada...era...distint...era...el seu poble, el de Lola i els seus amics. I van passar els dies i vaig comprendre que havia tingut sort amb aquella companya, disposta a ajudar a qui fora, responsable i seriosa en la seva feina i al mateix temps mostrant-se sempre contenta, com si mai no tinguera problemes. Havia tingut sort amb ella i amb el que ella em va fer arribar. Bé, doncs aquelles intrascendents paraules que recordava al començament, van obtenir resposta per part de Lola: " Si vols, et presentaré a Rocher. Ell va a caminar cada cap de setmana amb altres persones, pots quedar per anar amb ells". Així de senzill, sense més, directament vam quedar per xerrar aquella mateixa vesprada a l'eixida de la feina. En arribar a Les Coves venint d'Alcalà, en comptes de posar l'intermitent cap a la dreta, el vaig posar cap a l'esquerra i vaig visitar el vostre poble per primera vegada. Vaig conèixer a

Rocher i amb mitja hora de conversa vaig tenir la mateixa sensació que havia tingut mesos abans amb Lola: " Aquest és un bon "tio", és ell, sense cap mena de pretensió, sense més i amb molt: em cau bé".

Dos persones i dos punts a favor dels "vostres". I la cosa no va parar aquí: vaig conèixer a Paco, la persona més silenciosa que he trobat mai, i després va vindre Manuel, home d'una saviesa pràctica, home de molts bons sentiments, home xerraire- més que jo!, i això és molt, segons diuen-, "campexano", que valorava l'amistat com un bé preciós.

Açò s'animava. Marxes pel barranc de la Valltorta, a Albocàsser, pels masos del vostre terme, pujada de Catí a Sant Pere de Castellfort, on vaig coincidir amb Brígida, una xica que, segons vaig veure per la quantitat de gent que la coneixia, deu tenir una agenda personal tan llarga com el llistat provincial de telèfons, una xica valenta com ella sola perquè després de vuit hores de marxamarxa va fer les deu del matí de l'altre tipus de "marxa". Passaven les setmanes i anava coneixent més gent i de tots em portava la mateixa idea: " Són bona gent, se saben amics

Sopant a Catí

l'uns dels altres i això està molt bé!". I va ocórrer: un cap de setmana vaig entrar per fi al "santo-santorum", al frankfurt -IBAN-, aquell lloc del qual n'havia sentit parlar tantes vegades, i vaig adonar-me'n de "l'ambientillo" que es respirava, la naturalitat en què es portaven les converses, en què la gent estirava el coll per parlar amb algú d'una taula veïna, o, simplement cridava per fer algun comentari graciós a aquell que estava a l'altra punta del local, o que acabava d'entrar o que se'n anava, la participació col·lectiva d'aquella gent en les activitats que duïen a terme, el grau d'implicació en les tasques comunes, la il·lusió pels preparatius d'una boda - la d'Irma i René- o les ganes de fer festa - Mas d'En Rieres, festa de L'Era- o la marxa que es muntava amb "Els Kromàtics". Tot un espectacle davant els meus ulls: un grup de gent que feien desaparèixer la monotonia diària sota la varietat de colors i matissos que aquestes persones sabien buscar i, el que és més important, trobar, en la mateixa rutina de les coses: tot plegat era i és increïble!.

Així, d'una manera gairebé imperceptible, vaig anar copsant la vostra idiosincrà-

sia- vaja parauleta que m'ha eixit!- el vostre saber fer, la vostra manera de viure, la vostra empenta, i sobre tot, vaig notar el valor que, per vosaltres i entre vosaltres tenen els amics i les coses senzilles. I per acabar de veure tot açò amb claredat, el colofó havien de ser aquestos dos dies en què he tingut el plaer de compartir amb un bon grup de covarxins el camí a peu cap a Morella.

M'agradaria contar-vos aquesta inoblidable i molt recomanable experiència segons jo l'he viscuda, fent comentaris dels llocs per on passàvem i dels horaris que anàvem fent, així com d'anècdotes del recorregut i de les persones que les van protagonitzar. Era diven-dres, 18 de juliol, tercer cap de setmana d'aquest mes. Allà cap a la una ja havia arribat jo a Les Coves, em reunia amb Lola i Rocher i junts anàvem cap al frankfurt - no podia ser un altre el lloc de reunió i d'eixida-. De la gent que havíem de marxar en dues etapes, coneixia - a més de Rocher- a Manuel, a Paco, a Irma, a Sebas i a Juan i allà estaven també David, Davi, i per fi, un poc endarrerit -cosa estranya en una persona que sempre va anar per davant dels altres- va arribar